

טלוויזיה

רוגל אלפר

גשר כחול לבן. מרחים לחיובוכה בממזרי דרשלנות, תאוות הבצע והחלמורה

גשר מעל ומעבר

גשר כחול לבן, 21:35, ערוץ 8

יצירות הטלוויזיה הישראליות הבריוניות - דרמות וקומדיות - שהצליחו להעפיל לדרגה כזו של תוכנה ביקורתית ולספק הצצה כה גורפת ומכלילה לנפש החברה הישראלית. יצירת תיות זה לא רק להמציא, אלא גם לאתר, לתחום, לסמן, לצייר עיגול סביב רגע ייחודי. ובמובן זה נילי טל הזכיחה כאן שוב שהיא יוצרת טלוויזיה מהשורה הראשונה.

הפינה התמוהה של רייכר

חשדירי הסבת והפרמה במס, ערוץ 1

ואפרופו גרעון רייכר: דווקא הוא דווקא סמל חשיפת השחיתות האטימות הבידורית, טית, הדתעמרות הצינית באורח הקטן, דווקא הוא מוביל את הקמפיין להדגעת הצינור ודי בתרמיתו הוא מסמל בריוק את המסר ההפוך. הדפרמה במס כפינה של גרעון רייכר תמוה.

חי על השיירים

אצל חני, 21:30, ערוץ 1

לתוכניתו של מני פאר אין היכולת להתחדות בתוכנית האירוח של ערוץ 2 ולכן אין הצדקה לקיומה. פאר לא טיפוס של אלטרנטיב וזה. מני פאר הוא זרם מרכזי, אבל הזרם המרכזי די כבר לא מני פאר. אורחיו אינם אנשי השעה, וגם לא מספיק חלופיים. אין מספיק רייטינג, גם לא מספיק איכות ועניין. הכל כמעט, ליד, פירוים ושיירים. לפי כללי המשחק של ערוץ 2, תוכנית כזו היתה יורדת מומן. ומאוד שפאר לא מסוגל לגבש כללי משחק אחרים, יש לשפוט אותו לפיהם.

סרטו התייעודי של נילי טל על אסון הגשר במכביה מודכב מסרט בתוך סרט. הסרט המרכזי, הקליפה התייעודית, הוא כרוניקה יעילה, דרמטית, מכאיבה (הכנות נרגשות, טרגדיה, אבל החלמה) שעדינתו היא מלאכה מודכבת שטל ביצעה כהלכה, תוך מעברים מתחמנים היטב בין קריינות, צילומי ארכיון, ראיונות, ומטולוגים של ניצולים וקרובי משפחה שכר לים, שצולמו באוסטרליה.

אבל הפגינה האמיתית של "גשר כחול לבן" היא הסרט הקטן יותר שחבי בתוכו, פארסה ישראלית מצחיקה, מצמררת, מקוממת - צילר מים מתוך החקירה המשטרתית של חמשת החשודים, מלווים בפרשנותו הזרה האירונית של חבר ועדת החקירה, איתמר לויטין. מרהים להיחוכה בממזרי החלם, דרשלנות, תאוות הבצע, חוסר האחיות, העדר האכפתיות, וראש הקטן, ההיתממות, החלטודה, גלגול האשמה, והכחד שה, הוויית ה"יהיה בסדר". לצופה לא נותר אלא להיחותר בפה פעור - מבהלה, אי אמן, חוסר אונים, אבל גם מצחוק שחוד על הקלות הבלתי נסבלת של הישראליות. כמו פגינה אולטימטיבית וית של גרעון רייכר: פלוני אמר שאלמוני והוא אמר שהוא לא יודע כלום.

הצגת הצילומים האלה לציבור היא בגדר חובה עיתונאית. התחושה היא, שדבר מה מורד תי לחברה הישראלית, שתמיד שיערנו את קיר מ, בא בחוד החקירות הזה לידי ביטוי מוזקק. זה מאותם מקרים של מציאות מתועדת שלמ רת היותה נקודתית, היא עוטה משמעות סמלית, ייצוגית. אפשר לספור על יד אחת את